

3.1 Argumentacija v jeziku in polifonija

Pr eden sklenemo, bi želeli najprej opozoriti na pogosto zanemarjen vidik pri študiju (in poučevanju) argumentacije, na dejstvo namreč, da jezik nikakor ni nevtralen »medij«, ki bi ga vedno in povsod lahko gnetli in oblikovali povsem in izključno v skladu s svojimi nameni ter cilji. Francoski lingvist Oswald Ducrot tako že nekaj desetletij razvija novo, drugačno, teorijo argumentacije, »teorijo argumentacije v jeziku« (TAJ), s katero raziskuje *argumentativni potencial jezika kot sistema*. S TAJ želi pokazati, da so v jezik kot sistem že vpisane določene argumentativne strukture, da lahko jezik na nekaterih ravneh argumentira že sam po sebi, s tem pa naši, dialoški in interaktivni, argumentaciji vsili določene omejitve.

Teorijo argumentacije v jeziku bi lahko povzeli v treh osnovnih, soodvisnih trditvah:

1. Argumentativno v jeziku prevladuje nad informativnim (oz. »dejstvenim«).
2. Semantični opis neke izjave (argumenta) je odvisen od (njenih) možnih nadaljevanj (sklepov), h katerim vodi, ne pa od njenega razmerja do »dejstev«.
3. V argumentativnih nizih ((A)rgument > (S)klep) je semantična vrednost argumenta in sklepa vedno odvisna od njunega medsebojnega razmerja. Ali še drugače: semantične vrednosti argumenta ne moremo ocenjevati neodvisno od sklepa, h kateremu